

Arrest

nr. 139 815 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, van 13 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Beide bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERVILDE, die *loco* advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is thans de eerste bestreden beslissing.

Deze bevat de volgende motivering:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt op een poging tot illegale grensoverschrijding

PV nr BG.55.L1.003272/2015 van de politie van Brugge

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene werd aangetroffen in een Britse bestelwagen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor poging tot illegale grensoverschrijding, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Directe repatriëring: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tirana

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, R.V, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brugge
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, D., V., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge"*

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, is thans de tweede bestreden beslissing.

Deze bevat de volgende motivering:

*"Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
[...]
wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.02.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
o 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Er is dus een risico op onderduiken. Bovendien werd betrokkene op 12.02.2015 door de politie van Brugge aangetroffen in de laadruimte van een Britse bestelwagen in een poging de grens illegaal te overschrijden. Daarom wordt hem geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan en wordt hem bovendien een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering en kan *in casu* beschouwd worden als een eerste verwijderingsmaatregel. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend. Verweerder betwist de tijdigheid in de nota daar hij meent dat niet zou blijken dat verzoeker in het bezit is van een poststempel van 23 februari 2015. Echter dit is wel degelijk het geval, zoals uit de poststempel blijkt. Verweerder erkent ter zitting de tijdigheid.

2.3. In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) gestelde vereiste.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

2.4. De eerste bestreden beslissing bevat eveneens een beslissing tot vasthouding. Indien verzoeker bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing eveneens de beslissing tot vasthouding beoogt, dan moet worden geduid dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ze wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Uit de gegevens die door de verwerende partij ter beschikking werden gesteld, blijkt dat verzoeker op 27 februari 2015 om 9u05 zal worden gerepatriëerd naar zijn herkomstland waardoor een gewone vordering tot schorsing duidelijk te laat zou komen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker het volgende in zijn verzoekschrift uiteen:

“Verzoeker heeft op zich geen probleem met het bevel om het grondgebied te verlaten, noch met de terugleiding naar zijn herkomstland en zal dan ook vrijwillig meewerken aan de uitvoering ervan, hoewel deze beslissingen eigenlijk onterecht genomen zijn. Verzoeker beschikte op het ogenblik dat hij aangehouden werd door de Politie van Brugge namelijk over geldige binnenkomstdocumenten, in de vorm van een paspoort die hem overeenkomstig artikel 6, eerste lid Vreemdelingenwet toeliet gedurende 3 maanden buiten zijn herkomstland te reizen indien geen bijzondere visumplicht voorzien werd (stuk 1). Verzoeker had dus het volste recht om aanwezig te zijn op het Belgisch grondgebied en had verder niet de intentie om illegaal de grens met Groot-Brittannië te overschrijden. Hoewel verzoeker op zich wil meewerken aan de uitvoering van de - onterechte - beslissingen, zou hij wel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel ondervinden door het haast automatisch aan deze beslissingen gekoppelde inreisverbod van 3 jaar voor het Belgisch grondgebied en de Schengenzone.”

Verzoeker verdedigt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel enkel ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod. De Raad heeft echter *supra* gesteld dat het inreisverbod niet kan worden beschouwd als een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, noch dat het beroep tegen deze beslissing als hoogdringend kan worden beschouwd.

Nu verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat hij *“op zich geen probleem met het bevel om het grondgebied te verlaten, noch met de terugleiding naar zijn herkomstland [heeft] en [zal] dan ook vrijwillig [zal] meewerken aan de uitvoering ervan”*, kan de Raad hier onmogelijk nog een aannemelijk moeilijk te herstellen nadeel in ontwaren, zelfs mocht hij van oordeel zijn dat een van de middelen ernstig zou zijn.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Nu aan een van de drie cumulatieve voorwaarden zoals vereist door artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet is voldaan, moet eveneens het beroep tegen de eerste bestreden beslissing worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES